

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **T. T. T. T.**, zastoupená JUDr. Jaroslavem Dospělem, advokátem, se sídlem Moskevská 373/37, Praha 10, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **P. K.**, zastoupený JUDr. Jaroslavem Dospělem, advokátem, se sídlem Moskevská 373/37, Praha 10, proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 3. 2013, č. j. MV-134370-4/SO/sen-2012, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2016, č. j. 5 A 75/2013 – 47,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2016, č. j. 5 A 75/2013 – 47, **se zrušuje.**
- II.** Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 14. 3. 2013, č. j. MV-134370-4/SO/sen-2012, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III.** Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 18 450 Kč **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Jaroslava Dospěla, advokáta.
- IV.** Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 22. 10. 2012, č. j. OAM-15700-30/PP-2011, zamítlo žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť dospělo k závěru, že se žalobkyně dopustila obcházení zákona s cílem získat povolení k pobytu. Žalovaná v záhlaví uvedeném rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) její odvolání zamítla.

[2] Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, kterou Městský soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „městský soud“ a „napadený rozsudek“) zamítl. Po podrobném porovnání výpovědi žalobkyně a jejího manžela ve správním řízení přisvědčil městský soud správním orgánům, že ve výpovědích existují (vedle marginalií jako je barva zubního kartáčku či značka zubní pasty) zásadní rozpory týkající se jednak událostí, které spolu prožili (vzájemné seznámení, okolnosti svatby či slavení konce roku), jednak každodenního fungování manželství. Manžel například nevěděl, že žalobkyně je nezaměstnaná či že jí bylo uloženo správní vyhoštění. Výpovědi žalobkyně a jejího manžela se dále rozcházel v určení doby seznámení či v popisu úhrady nákladů na chod domácnosti. Žalobkyně tvrdila, že vše hradí manžel, zatímco ten uváděl, že každý nakupuje za své vlastní peníze.

[3] Městský soud dále přisvědčil žalované, že o účelovosti sňatku svědčí také to, že žalobkyně podala žádost o povolení k přechodnému pobytu hned týden po svatbě a že urnové místo pro svého bývalého manžela najala až dva roky po jeho smrti, a to po zahájení správního řízení. Závěrem městský soud uvedl, že správní orgány při posuzování podmínek dle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nevybočily ze zákonných mezí. Střet práva na ochranu rodinného života a veřejného zájmu posoudil městský soud v souladu s testem proporcionality a dospěl k závěru, že zájem žalobkyně na ochraně rodinného života nemá přednost za situace, kdy její manželství s osobou zúčastněnou na řízení je pouze formálním a účelovým svazkem.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti napadenému rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítá, že závěr o účelovosti uzavření manželství nemá oporu ve spise. Rozpory ve výpovědích stěžovatelky a jejího manžela se týkaly bezvýznamných záležitostí, přičemž jejich výpovědi se naopak shodovaly v mnoha věcech společného života. Stěžovatelka uvádí, že ani ona ani manžel nemají zákonnou povinnost pamatovat si běžné údaje ze života. Otázky správního orgánu prvního stupně se týkaly záležitostí závislých na paměti a všímavosti manželů, na které by nebyla schopna odpovědět většina populace. Stěžovatelka pracovala v podniku manžela, což si správní orgány mohly ověřit z daňového přiznání. K tomu, že žádost o povolení k přechodnému pobytu podala týden po svatbě, uvádí, že jednak jde o její právo zvolit, kdy o pobyt požádá, jednak o její zákonnou povinnost. Městský soud ani žalovaná dále nezohlednily, že pobytové kontroly zachytily oba manžele ve společné domácnosti. Stěžovatelka dále upozorňuje, že se s manželem setkávali

pokračování

již před uzavřením manželství, znají svůj zdravotní stav a osobní údaje, mluví společným jazykem a i pět let od uzavření manželství spolu stále žijí a jejich soužití je pevné.

[5] Žalovaná svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužila.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy přípustná.

[7] Nejvyšší správní soud poté posoudil důvodnost kasační stížnosti. Stěžovatelka podřadila důvody kasační stížnosti pod § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud podání nicméně vyhodnotil podle obsahu tak, že stěžovatelka ve skutečnosti nebrojí proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, nýbrž proti chybnému právnímu posouzení skutkových okolností [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní zákonná ustanovení je záležitostí právního hodnocení zdejšího soudu, a nejde proto o nedostatek návrhu, který by bránil jeho věcnému projednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 – 50, publ. pod č. 161/2004 Sb. NSS, dostupný tak jako ostatní zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z www.nssoud.cz).

[8] Nejvyšší správní soud dále zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, které by musel zohlednit z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a byl proto povinen přihlídnout k případné nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Zdejší soud konstantně judikuje, že přezkoumá-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, které pro absenci odůvodnění nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, zatíží vadou nepřezkoumatelnosti i své rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 – 91, či ze dne 28. 1. 2009, č. j. 1 As 110/2008 – 99).

[9] Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[r]odinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu“. Podle § 15a odst. 4 zákona o pobytu cizinců „[u]stanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky“. Podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců platí, že žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu bude zamítnuta, pokud se žadatel „dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství“.

[10] Vzhledem k tomu, že právní úprava zákona o pobytu cizinců vychází z práva Evropské unie (§ 1 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), je při posuzování účelovosti uzavření manželství vhodné, jak správně konstatoval již městský soud, vycházet jednak ze sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě ze dne 2. 7. 2009, KOM(2009) 313 final, o pokynech pro lepší provádění a uplatňování směrnice 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, jednak z rezoluce Rady ze dne 4. 12. 1997, 97/C 382/01, o opatřeních, která je třeba přijmout pro potírání účelových manželství (dále jen „rezoluce Rady“). Dle čl. 1 této rezoluce je za účelový sňatek třeba považovat „sňatek uzavřený mezi občanem členského státu nebo občanem třetí země legálně usazeným ve členském státě

a občanem třetí země pouze s účelem obejití pravidel vstupu a pobytu občanů třetí země a získání povolení nebo oprávnění k pobytu pro občana třetí země“.

[11] Podstatné indicie, které na možnou účelovost manželství ukazují, výstižně shrnuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2013, č. j. 1 As 58/2013 – 43. Dle něho mohou být přínosným inspiračním zdrojem především jednotlivé faktory plynoucí z čl. 2 rezoluce Rady, kterými jsou například skutečnosti, že není udržováno manželské soužití; chybí společné přispívání k odpovědnostem vyplývajícím z manželství; manželé se nikdy před sňatkem neviděli; manželé se neshodnou při uvádění svých osobních údajů, důležitých osobních informací či informací o průběhu první schůzky; manželé nehovoří společným jazykem; sňatku předcházelo předání finanční částky; některý z manželů v minulosti uzavřel účelový sňatek nebo se dopustil porušení předpisů o pobytu cizinců.

[12] Z citovaného rozsudku dále vyplývá, že prokazování účelovosti manželství musí být nutně založeno na zjištění okolností provázejících seznámení obou snoubenců, jejich svatbu a následný život. Za určující pro závěr o účelovosti manželství je třeba považovat například nevědomost jednoho manžela o zdravotních problémech druhého manžela či o jeho nezaměstnanosti a zásadní rozpory v otázkách vydělávání a úhrady společných finančních prostředků. Rovněž je třeba zohlednit okolnosti předchozího pobytu žadatele o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky a časovou souvislost mezi uzavřením manželství a žádostí o pobytové oprávnění. Naopak to, že jeden z partnerů neví o předchozím protiprávním jednání druhého partnera, nemůže vést automaticky k závěru, že manželství nebylo uzavřeno po vzájemném poznání, neboť se jedná o otázku velmi citlivou a lze si představit, že i ve standardně fungujících manželstvích partneri o své protiprávní minulosti nevědí.

[13] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je na správních orgánech, aby v řízení prokázaly účelovost uzavření manželství (již zmiňovaný rozsudek č. j. 1 As 58/2013 – 43), přičemž obcházení zákona musí být žadateli o povolení k přechodnému pobytu přičitatelné a současně musí být naplněna subjektivní stránka ve vztahu k jednání obcházejícímu zákon ve formě přímého úmyslu (rozsudek ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 Azs 157/2016 – 32). Takový závěr předpokládá úplné zjištění rozhodujících skutečností a jejich posouzení ve vzájemných souvislostech. Rozhodně není možné dosáhnout uspokojivého výsledku zdůrazňováním dílčích okolností. Precizním soustředěním skutkového podkladu a vyhodnocením důkazů je třeba vytvořit logický řetězec skutkových okolností nevzbuzující důvodné pochybnosti o skutkovém základu posuzované věci (rozsudek ze dne 30. 4. 2014, č. j. 3 As 101/2013 – 34).

[14] Při posuzování výpovědí manželů je třeba zohlednit, že „*mnoho rozporů může v obdobných případech plynout ze subjektivního vnímání dotazované skutečnosti. Každý z manželů, zvláště když pocházejí z odlišných kulturních prostředí, může vztah provázející okolnosti a vztah sám vnímat rozdílně. Některé z okolností může v duchu zvyklostí prostředí, ze kterého pocházejí, subjektivně zdůrazňovat a jiné z tébož důvodu potlačit až eliminovat. Subjektivní je častokrát náhled na fungování domácnosti, společné přátele, každodenní vztahy manželů, na přístup k rodině partnera apod.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 101/2013 – 34, obdobně též rozsudek ze dne 6. 8. 2015, č. j. 10 Azs 115/2015 - 38). Vzhledem k standardizované formě vedení pohovoru v rámci správního řízení je poměrně jednoduché se na dotazování připravit a odpovědi v předstihu koordinovat: „*Není výjimečné, že se právě manželé, kteří sňatek uzavřeli účelově, podrobně naučí genezi jejich vztahu včetně seznámení, žádosti o ruku a dalších dílčích okolností. Stejně tak si mohou nastudovat i údaje o jednotlivých příslušnících rodiny. Pokud naopak necítí potřebu předstírat skutečnost, mohou některé okolnosti, v důsledku*

pokračování

neznačených subjektivních důrazů, podcenit a opomenout“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 101/2013 – 34).

[15] V posuzovaném případě ze správního spisu vyplynulo, že manželé ovládají společný jazyk (vietnamštinu) a setkávali se již před uzavřením manželství. Pobytová kontrola zastihla stěžovatelku s manželem v jeho domácnosti, kde spolu dle svého tvrzení pobývají, kde má stěžovatelka své osobní věci, je uvedena na poštovní schránce a sousedé ji zde údajně znají. Ve správním řízení rovněž nebylo zjištěno, že by manželství bylo uzavřeno za odměnu nebo za příslib odměny.

[16] S těmito zásadními skutečnostmi se nicméně žalovaná ani správní orgán prvního stupně nijak nevypořádaly. Namísto toho se zaměřily na tak bagatelní odlišnosti ve výpovědích obou manželů jako používaná zubní pasta a kartáček na zuby; to, že stěžovatelka vypověděla, že na Silvestra šli s manželem na procházku na Strahov, zatímco on uvedl, že byli na Vítkově; či to, že manžel uvedl, že na Vánoce rozkrojili jablko a kromě řízku a salátu měli též kapra, kuře a polévku, zatímco stěžovatelka tvrdila, že vzhledem k tomu, že manžel byl nemocný, žádné tradice nedrželi a měli pouze řízek a salát.

[17] Nejvyšší správní soud dále podotýká, že alespoň v základních obrysech se, i přes dílčí nesrovnalosti, manželé shodli v odpovědích na většinu otázek. Shodně vypověděli, že manžel má určité zdravotní problémy a na zádech velkou pihu; manžel rád kouří a pije pivo, zatímco stěžovatelka nekouří a piva si vždy jen ochutná; v baru, kde manžel pracuje, točí pivo Krušovice; či že na Vánoce byl manžel nemocný a na vietnamský Nový rok měli vietnamské jídlo, které stěžovatelka za tímto účelem připravila. Shodně popsali i své seznámení a následné první schůzky a mají vzájemnou povědomost o příbuzných a dětech. Rovněž v popisu poslední neděle před pohovorem se stěžovatelka s manželem ve výpovědích shodují. Oba shodně uvedli, že manžel (tak jako každý den) ráno odešel do práce v baru blízko svého bydliště, kde se za ním stěžovatelka několikrát během dne zastavila, a domů přišel, když již stěžovatelka spala. Že manžel stěžovatelky pracuje i v neděli namísto využití dne odpočinku k jiným činnostem (např. společnému výletu se stěžovatelkou), není důkazem účelovosti manželství, ale spíše ilustrací takového každodenního života, jehož pravidelnou či obvyklou součástí nejsou výlety ani dovolené, a to nejen ty společné.

[18] Na druhou stranu musí Nejvyšší správní soud přisvědčit správním orgánům, jakož i městskému soudu, že za zásadní je třeba považovat skutečnost, že stěžovatelka již dříve uzavřela manželství, které bylo pravomocně shledáno účelovým. Významný rozpor je rovněž třeba spatřovat ve výpovědích ohledně finančního zajištění manželství (kdy manžel výslovně trvá na podílovém hrazení společných výdajů, zatímco stěžovatelka uvádí, že vše platí manžel) a ohledně zaměstnání stěžovatelky. Lze rovněž souhlasit, že stěžovatelka se s manželem neshodla na době seznámení, na průběhu svatební hostiny a vzhledu snubních prstýnků. Tyto rozpory je však třeba hodnotit v kontextu ostatních okolností jejich vztahu a způsobu života, kdy vzhledem k pracovnímu nasazení manžela a skromným finančním možnostem stěžovatelky manželé obecně životní události obvykle považované za významné nesdílejí ani nijak neprožívají. Shodně s městským soudem je rovněž třeba konstatovat, že úzká časová souvislost mezi uzavřením manželství a žádostí o pobytové oprávnění může nasvědčovat tomu, že manželství bylo uzavřeno pouze s cílem legalizace pobytu. Závěry městského soudu týkající se nevědomosti manžela o předchozím správním vyhoštění stěžovatelky je naopak třeba mírně korigovat. Byť se jedná o situaci nestandardní, nelze opomenout citlivost dané skutečnosti, kterou tudíž stěžovatelka nemusela být ochotna se svým manželem z osobních důvodů před svatbou či těsně po svatbě sdílet.

[19] K námitce, že manželství je platné podle českého práva, Nejvyšší správní soud pro úplnost uvádí, že „[v]ěřejné právo nabližší na manželství autonomně podle svých norem a není vázáno vymezením či nevymezením jeho účelu normami práva soukromého. Vyhovuje-li manželství účelu vymezenému normami soukromého práva, neznamená to automaticky, že jej nelze označit za účelové ve smyslu § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky“ (již zmiňovaný rozsudek č. j. 1 As 58/2013 – 43).

[20] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že posouzení správních orgánů je jednostranné, obecné a bez kontextu. Správní orgány, jakož i městský soud, pouze vyzdvihují faktory nasvědčující účelovosti posuzovaného manželství, aniž by se v zájmu vyváženosti argumentace vypořádaly i s faktory svědčícími o opaku. Pro kategorický závěr správních orgánů, že nefunkčnost a účelovost manželství stěžovatelky byly jednoznačně prokázány, neshledal zdejší soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí ani v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně oporu. V situaci, kdy se nejedná o zjevně účelové manželství, musí správní orgány důkladně zvážit všechny zjištěné faktory a své závěry řádně odůvodnit. V nyní posuzované věci však tomuto standardu správní orgány nedostály, napadené rozhodnutí (jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Jelikož městský soud věcně posoudil nepřezkoumatelné rozhodnutí, zatížil tak nepřezkoumatelností i své vlastní rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[21] Závěrem Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že vzhledem k tomu, že nebyly náležitě vyhodnoceny všechny zjištěné skutečnosti, nelze předjímat, zda poté, co správní orgány svým povinnostem v tomto smyslu dostojí, vyzní jejich závěr opět stejně, či naopak.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[22] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek zrušil (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). Za použití § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil i napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Zruší-li Nejvyšší správní soud i rozhodnutí správního orgánu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento správní orgán vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.]. V navazujícím řízení žalovaná vypořádá a vyhodnotí všechny relevantní okolnosti (svědčící jak ve prospěch, tak i v neprospěch závěru o účelovosti uzavřeného manželství) ve všech souvislostech (tj. i s ohledem na způsob života stěžovatelky a jejího manžela), jednotlivé faktory poměří a své závěry řádně odůvodní.

[23] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl, a proto musí určit náhradu nákladů celého soudního řízení. Vzhledem k tomu, že se stěžovatelka žalobou domáhala zrušení napadeného rozhodnutí, je nutno považovat ji za úspěšného účastníka. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. má úspěšný účastník právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelce přísluší náhrada odměny za čtyři úkony právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb a podání žaloby, repliky a kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů]. Odměna za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti náleží ve výši jedné poloviny [§ 11 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 11 odst. 3 advokátního tarifu]. Odměna za jeden úkon činí

pokračování

podle § 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, 3100 Kč, odměna ve výši jedné poloviny pak 1550 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu je třeba k odměně za každý úkon přičíst 300 Kč na úhradu hotových výdajů. Celkem tak náklady řízení tvoří součet částky 3000 Kč za soudní poplatek (pouze za žalobu, neboť v řízení o kasační stížnosti byla stěžovatelka od soudních poplatků osvobozena) a 15 450 Kč za právní služby (čtyřikrát 3400 Kč + 1850 Kč). Jelikož zástupce stěžovatelky nedoložil, že by byl plátcem daně z přidané hodnoty, jde o částku konečnou. Celkovou částku nákladů řízení ve výši 18 450 Kč je žalovaná povinna zaplatit stěžovatelce v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce.

[24] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti uloženy nebyly, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. února 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu